

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 112.691 van 20 november 2002
in de zaak A. 95.609/VII-23.010**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 18 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 13 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat P. VAN HOECKE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij verklaarde zich op 29 september 1999 voor de tweede maal vluchteling.

1.2. Op 26 april 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene, een Armeens staatsburger, diende op 29 september 1999 een tweede asielaanvraag in. Op 17 april 1996 diende betrokkene zijn eerste asielaanvraag in. Dezelfde dag ontving hij van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. Op 18 april 1996 diende hij tegen deze beslissing bij het Commissariaat-generaal een dringend beroep in. Het Commissariaat-generaal heeft op 23 september 1997 de verblijfsweigering bevestigd en betrokkene's asielaanvraag beschouwd als bedrieglijk. Betrokkene dient een tweede asielaanvraag in omwille van een huiszoeking die de politie zou hebben verricht op 28 november 1997 bij betrokkene's moeder. De politie zou bij de huiszoeking bewijzen hebben gevonden van betrokkene's lidmaatschap van de Dashnak-partij en het Turks paspoort van betrokkene's vader. Betrokkene's vader zou immers van Turkse origine zijn geweest en zou na zijn huwelijk van naam zijn veranderd. De politie zou betrokkene's moeder hebben ondervraagd en zou haar hebben gezegd dat de zaak verder onderzocht zou worden. Betrokkene zou geconvoceerd zijn geweest op 22 april 1998. Betrokkene, die niet naar Armenië is teruggekeerd na zijn eerste asielprocedure, zou een arrestatie vrezen bij zijn terugkomst en zou daarom een tweede asielaanvraag hebben ingediend. Betrokkene was in het bezit van zijn Dashnak-lidkaart en van twee nieuwe documenten namelijk het proces-verbaal van de huiszoeking en de politieconvocatie.

Betrokkene werd niet verhoord op het Commissariaat-generaal aangezien betrokkene België niet zou hebben verlaten tussen zijn twee asielaanvragen en

bijgevolg verklaart persoonlijk geen nieuwe concrete problemen te hebben ondervonden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene spreekt over bewijzen van zijn lidmaatschap van Dashnak die de politie zou hebben gevonden. Aangezien het Commissariaat-generaal betrokkene's eerste asielaanvraag hieromtrent als bedrieglijk heeft beschouwd en betrokkene in zijn eerste asielaanvraag verklaarde problemen te hebben gehad omwille van zijn Dashnak activiteiten, kan geen geloof worden gehecht aan het bestaan van deze bewijzen, waarover betrokkene bovendien vaag blijft. Bovendien kan de huiszoeking door de politie als dusdanig ernstig in twijfel getrokken worden. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene over de vermeende Turkse identiteit van zijn vader heeft gezwegen tijdens zijn eerste asielaanvraag, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal. Het is ongeloofwaardig dat betrokkene niet op de hoogte was van de ware identiteit en origine van zijn eigen vader toen hij voor beide instanties verscheen. Bijgevolg is het ook zeer merkwaardig dat betrokkene deze feiten niet heeft aangebracht tijdens zijn eerste asielaanvraag, terwijl de mogelijkheid tot ontdekking van zijn ware etnische origine voor betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds als gegronde vrees had kunnen worden opgeworpen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene geconvoceerd zou zijn geweest bij de politie op 22 april 1998 terwijl hij asiel heeft aangevraagd op 29 september 1999 en tussen zijn eerste en tweede asielaanvraag in België is gebleven. Deze grote tijdsperiode tussen beide feiten tempert sterk betrokkene's vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De nieuwe documenten die betrokkene heeft voorgelegd (convocatie van de politie en een proces verbaal van de politie) zijn niet van die aard de bovenstaande beslissing te wijzigen aangezien betrokkene's asielaanvraag hierboven reeds als bedrieglijk werd beschouwd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent een aantal excepties te moeten invoeren; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verworpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaard heeft afstand te doen van de "exceptie" dat huidig annulatieberoep ten haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn;

3. Overwegende dat in een enig middel de schending wordt aangevoerd van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de situatie van de verzoekende partij uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek; dat hij hieruit afleidt dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel van het middel de schending aanvoert van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet; dat deze bepaling, die slaat op de “gegrondheidsfase” van de asielprocedure, te dezen niet van toepassing is; dat zoals eerder gezegd, de formele motiveringsplicht in casu niet geschonden is; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.